

съ черната. Следъ туй отъ каруцата кобилкитѣ ги заведоха въ обора и ги вързаха на ясла.

Два месеца по-късно Василъ се връщаше единъ день отъ града. Айа и черната кобилка вече теглѣха каруцата тѣй добре, каточе бѣха се родили научени. Приличаха имъ — особно на Айа, която препускаше съ високо дигната глава — и новитѣ хамути, потопени въ катранъ, за да стоятъ меки, и герданитѣ отъ сини маниста, и червенитѣ топки на челата имъ. Василъ караше тоя пжтъ лудешката. Кобилкитѣ минаваха отъ трѣстъ въ галопъ, отъ галопъ пакъ въ бързъ трѣстъ. Не бѣха изминали още и петъ километра отъ града, а бѣха вече потънали въ потъ.

При чешмата, дето имаше огнена мелница и кръчма, Василъ спрѣ. Айа, каточе не бѣше почувствувала никаква умора, стоеше съ дигната глава и нервно дѣвчеше юздата си. Тѣй като капацитѣ на юздата отстрани на очитѣ ѝ бѣха прѣчили до сега да вижда Айа, черната кобилка се извърна съ цѣлата си глава къмъ нея, погледна я, подуши я и леко я бутна по муцуната. И застана покорно пакъ тѣй, както си бѣше по-рано.

На вратата на кръчмата се показва Велико желѣзаринтъ. Каскетътъ му бѣше килнатъ назадъ, тѣй че разкждрената му коса се развѣваше надъ челото; на рамото му, праметната на широкъ ремъкъ, висѣше хармоника.